

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк.МАДЛЕН Г. ДИМИТРОВА
полк.ЦАНКО Т. ГРОЗЕВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
в присъствието на прокурора Е. В. А.

като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20236000600051 по описа за 2023 година

образувано по протест, вх. № 344/11.04.2022 г. на прокурор от ВОП – София и въззивна жалба вх. № 353/12.04.2022 г. от Изпълнителна агенция „В.“, представлявана от изпълнителния директор И. К., чрез процесуалния представител ст. юрисконсулт П. С., срещу Присъда № 4/28.03.2022 г. постановена по НОХД № 202/2020 г. по описа на Софийския военен съд.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С Присъда № 4/28.03.2022 г., постановена по НОХД № 202/2020 г. от Софийския военен съд, подсъдимата С. Г. Г. е призната за невинна в това, че за периода от неустановена дата на 2016 г. до неустановена дата на месец август 2019 г., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - г. с. във В. к. - град Т., в Териториален отдел - София, в Изпълнителна агенция „В.“ - София, превишила властта си, като разпоредила на подчинените си служители във В. к. - гр. Т., а именно изпълнител - а.ите М. В., В. Ч. и Н. Т., и изпълнител камериер Р. П., да нарушат служебните си задължения, с цел да набави за себе си облага и да причини другиму - на ИА “В. “ - София вреда общо в размер от 4170, 23 лв. (четири хиляди сто и седемдесет лева и двадесет и три стотинки), както следва:

1. За периода от 18.01.2016 г. до 26.07.2019 г., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – „Г.

с.“ във В. к. - гр. Т., в ТО – София, във „В.“ – София, превишила властта си, като разпоредила на подчинените си служители във „В. к.“ - гр. Т. изпълнител-а.ите да нарушат служебните си задължения, като при оформяне на хотелската компютърна система „Р.“ на резервациите и регистрация на външни за Министерство на отбраната гости, свързани с настаняването и пребиваването им, да вписват особеност „ВО Единично настаняване“ и да фактурират нощувки на по-ниска стойност от ценоразписа на „стаи за гости“ във В. к. – гр. Т., съобразно вида на използваното помещение, и нощувките са определени за цялото помещение на „база нощувка на до двама човека“, като на 60 (шестдесет) пъти причинила имотна вреда на Изпълнителна агенция „В.“ – София в размер на 1733,29 лв. (хиляда седемстотин тридесет и три лева и двадесет и девет стотинки).

2. За периода от 16.10.2016 г. до 25.05.2019 г., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – „г. с.“ във „В. к.“ - гр. Т., в ТО – София, във „В.“ – София, превишила властта си, като разпоредила на подчинените си служители във „В. к.“ - гр. Т. изпълнител-а.ите да нарушат служебните си задължения, като на 2 (два) пъти при оформяне на хотелската компютърна система „Р.“ да вписват по-малък брой външни за Министерство на отбраната гости от реално настанените в помещение и да фактурират по-ниска стойност на нощувките от дължимата по ценоразпис сума, съобразно броя на настанените лица, с цел да причини имотна вреда на Изпълнителна агенция „В.“ – София в размер на 62,44 лв. (шестдесет и два лева и четиридесет и четири стотинки) и от това настъпили немаловажни вредни последици.
3. За периода от неустановена дата през 2016 г. до неустановена дата през 2019 г., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – „г. с.“ във „В. к.“- гр. Т., в ТО – София, във „В.“ – София, превишила властта си, като разпоредила на подчинените си служители във „В. к.“ - гр. Т. изпълнител-а.ите да нарушат служебните си задължения, като на 3 (три) пъти да не регистрират в хотелската компютърна система „Р.“ реално настанени гости (външни за Министерство на отбраната лица - Д. Х. П. и Г. И. Т., К. М. Х., Н. И. Х., С. М. Д., Ц. М. Д.), да не им издават платежни документи – фактура и фискален бон, с което длъжностното лице да е набавило за себе си имотна облага общо в размер на 2374,50 лв. (две хиляди триста седемдесет и четири лева и петдесет стотинки), с което да е причинила имотна вреда на Изпълнителна агенция „В.“ – София и от това настъпили немаловажни вредни последици, като подсъдимата С. Г. Г. е била оправдана изцяло да е извършила престъплението по чл. 282, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Със същата присъда първоинстанционният съд е оставил без уважение и е отхвърлил като недоказан и неоснователен приетия за съвместно

разглеждане гражданският иск за сумата от 4170,23 лв. (четири хиляди сто и седемдесет лева и двадесет и три стотинки), представляваща обезщетение за имуществени вреди, предявен от Изпълнителна агенция „В.“. Съдът се е произнесъл и по разноските в размер на 2 035,77 лв. (две хиляди тридесет и пет лева и седемдесет и седем стотинки), които, на основание чл. 190, ал.1 от НПК, са оставени за сметка на държавата, и се е разпоредил относно веществените доказателства.

В съдебното заседание, проведено на 06.02.2024 г., процесуалният представител на Изпълнителна агенция „В.“ - старши юрисконсулт П. С. изразява становище, че всички доказателства по делото са събрани в достатъчен обем и pledира искът да бъде уважен, тъй като е доказан по основание и размер, без да бъдат присъждани лихви.

Защитникът на подсъдимата С. Г. - адв. Ц. А. от САК счита, че постановената присъда е правилна и законосъобразна, и следва да бъде потвърдена и в гражданската част, тъй като няма извършено деяние от подсъдимата и не е доказан размер на претендираните вреди. Намира, че първоинстанционният съд правилно е анализирал доказателствата въз основа на които е стигнал до верни и правилни изводи, като е оправдал подсъдимата да е извършила престъпление по чл. 282, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Моли съда да потвърди присъдата в атакуваната част.

Подсъдимата С. Г., в лична защита, се присъединява към защитника си. Моли да бъде отхвърлен гражданският иск като неоснователен и недоказан.

Представителят на Военно-апелативна прокуратура взема мотивирано становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционният съд е събрал всички възможни доказателства, анализирал ги е поотделно и в съвкупност, и е извел правилен извод. Не намира пропуски в дейността на контролираната инстанция и pledира присъдата в гражданската ѝ част да бъде оставена в сила.

Настоящото въззивно производство пред Военно-апелативния съд е второ по ред.

Въззивната инстанция, като обсъди доводите във въззивната жалба, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните в досъдебната и съдебна фаза доказателства и след като извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице срещу съдебен акт от категорията на визираните в процесуалния закон, в срока по чл. 319 от НПК, поради което е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

В хронологичен ред пред въззивната и касационна инстанции процесуалното развитие на делото е следното:

По постъпила въззивна жалба и протест е инициирано въззивно

производство. С Решение № 12/17.05.2023 г., постановено по ВНОХД № 1/2023 г. по описа на Военно-апелативния съд, е потвърдена изцяло атакуваната първоинстанционна присъда. Срещу постановения въззивен съдебен акт не е постъпил протест от прокурор във Военно-апелативна прокуратура.

Производството пред касационната инстанция по делото е било образувано по подадена касационна жалба от Изпълнителна агенция „В.“ към Министерство на отбраната, представлявана от И. К. - изпълнителен директор, чрез процесуалния му представител - старши юрискондулт П. С., и допълнение към нея. С решение на ВКС е отменено Решение № 12/17.05.2023 г. по ВНОХД № 1/2023 г. на ВАпС, в частта, с която е потвърдена Присъда № 4/28.03.2022 г., постановена по НОХД № 202/2020 г. от СВС и делото е върнато за ново разглеждане само в гражданската му част от друг състав на Военно-апелативния съд, от стадия на съдебното заседание. Върховният касационен съд е констатирал, че първият въззивен съдебен състав не се е произнесъл по обстоятелствата, задължаващи го при приет за съвместно разглеждане в наказателното производство граждански иск да даде отговор на въпроса дали деянието, макар и да не осъществява процесното престъпление, съставлява деликт, и от своя страна не е изложил мотиви относно гражданския иск, включително и такива по конкретните доводи, развити във въззивната жалба, против отхвърлянето му от първоинстанционния съд.

С въззивната жалба, предмет на настоящото производство, срещу атакуваната присъда в гражданската ѝ част, е изразено несъгласие с това, че гражданският иск е оставен без уважение от първоинстанционния съд и отхвърлен като неоснователен и недоказан. Изразяват се доводи, че от събраните в хода на досъдебното и съдебно производство доказателства – разпитите на свидетелите, извършената съдебно-счетоводна експертиза, както и останалите процесуално-следствени действия, доказват виновно извършено деяние и основателност на предявения граждански иск. Твърди се, че причинената на Изпълнителна агенция „В.“ щета в размер на 4 170,23 лв. с ДДС е пряка и непосредствена последица от извършеното престъпление. Посочва се, че в този смисъл са показанията на свидетелите В. Ч., Р. П., М. В., Н. Е., Ц. Д., Б. К. М. К., както и разпита на вещното лице К. В.. Твърди се, че щетата е причинена пряко на държавния бюджет, което повишавало обществената опасност на престъплението и на настъпилите от него последици.

Атакуваната първоинстанционна присъда по делото на Софийския военен съд в гражданската ѝ част е постановена при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото. Извършената от настоящата инстанция проверка за наличието на наведените във въззивната жалба основания сочат на извод за тяхната неоснователност. Първостепенният съд е събрал относимите и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване, очертан с внесения в

съда обвинителен акт, като принципно е спазен процесуалният ред, гарантиращ тяхната годност и възможността на базата на тях да се изграждат изводите на съда за релевантните по делото факти. Обсъдил е в пълнота всички доказателствени източници, като е изложил убедителни съображения кои от тях кредитира и защо, и на кои не дава вяра и по какви причини. Вярната интерпретация на доказателствата и средствата за тяхното установяване е позволила на основния съд да направи и верни изводи по фактите, които се споделят и от въззивната инстанция.

В случая делото е внесено в съда с обвинителен акт и не е била налице никаква пречка за приемане на граждански иск, предявен от страна на ощетеното юридическо лице. Първостепенният съд не е допуснал нарушение на процесуалния закон като се е произнесъл по приетия за съвместно разглеждане гражданския иск, предявен от страна Изпълнителна агенция „В.“, като ощетено юридическо лице от престъплението, за което С. Г. е била предадена на съд с обвинителен акт. Не е нарушен и процесуалният ред, по който е сторил това, респ. актът, с който се е произнесъл е законосъобразен, допустим и съобразен със задължителното указание и тълкуване, дадено от Върховния касационен съд в Тълкувателно решение №1/2013 г.

Относно гражданската част на Присъда № 4/28.03.2022 г., постановена по НОХД № 202/2020 г. от Софийски военен съд, предмет на настоящото възивно производство:

В производството пред първоинстанционния съд е депозиран граждански иск, с вх. № 18/07.01.2021 г. по описа на Софийския военен съд (вж. л. 62 – л. 64, т.1 от н.д.) срещу подсъдимата С. Г. Г., с искане да заплати в полза на Изпълнителна агенция „В.“ сумата от 4 170.23 лв. с ДДС, представляваща реално причинените вреди, следствие на извършеното от подсъдимата Г. престъпление по чл. 282, ал.1, във вр. чл. 26, ал.1 от НК. Така предявеният граждански иск намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, която вменява в задължение на всички правни субекти да не нанасят вреда другиму - както морална, така и материална.

Първоинстанционният съд е постановил оправдателна присъда, с която е признал за невинна подсъдимата С. Г. Г., като след задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, е обосновал правилен и законосъобразен извод, че същата не е извършила деянието по чл. 282, ал.1, вр чл. 26, ал.1 от НК, за което е била предадена на съд. Подсъдимата Г. е оправдана, тъй като не притежава качеството „длъжностно лице“ по отношение на настаняването, сумите, които са заплащани от гостите на хотела, издаването на платежни документи и отчитането им. Съгласно чл. 93, т.1, б. „а“ от НК подсъдимата е МОЛ единствено за зачисленото □ имущество и стоково-материални ценности на В. к. – Т.. В допълнение следва да се посочи, че длъжностната характеристика на подсъдимата С. Г., приложена на л. 55 – 66, т.1 от досъдебното производство, определя рамката на длъжностните □ задължения като „г. с.“ в сектор „В. к.“ – Т. – ТО София, ГД „Военно-почивно дело и В.

к.“ в ИА „В.“ към Министерство на отбраната. От приложените по делото трудови договори с подсъдимата С. Г. Г., действали през инкриминираните периоди, се установява, че същата е изпълнявала длъжността „г. с.“.

За доказване на гражданската си претенция, в съдебното заседание по делото на 04.06.2021 г. първоинстанционният съд е дал възможност на процесуалния представител на Изпълнителна агенция „В.“ да представи фактури в оригинал, описани в диспозитива на обвинителния акт, заповеди и разпореждания, относими към В. к. - Т.. Видно от приложените по делото, с писмо вх. № 615/15.06.2021 г. по описа на съда, гражданският ищец е депозирал писмени доказателства - 63 (шестдесет и три) броя фактури в оригинал. Същите са приети и приобщени като писмени доказателства по делото по реда на чл. 283 от НПК в съдебното производство, проведено на 28.03.2022 г. пред основния съд. Анализът им от настоящия въззивен съдебен състав установява, че правилно първоинстанционният съд е приел, че от приобщените по делото фактури само 3 (три) са издадени с потребителско име и парола на подсъдимата Г., като само 1 (една) от тях реално е издадена и подписана от нея. С тази единствена фактура от общо направените резервации е дадена отстъпка в размер на 20.00 (двадесет) лева. Всички останали фактури са издадени от а.ите и К.та, които лично са подписали документите, като с полагането на подписа си са удостоверили направените в документа изявления, т.е. кои лица, за колко време са престояли в хотела, колко стаи са ползвали и каква цена са платили. Подписите им не са оспорени нито от лицата, посочени като техни автори, т.е. от свидетелите, нито от представителя на държавното обвинение или от гражданския ищец. Това се потвърждава и от разпита на свидетелите по делото, които са положили подписа си. В служебните задължения на подсъдимата С. Г. Г. не влизат описаните в обвинителния акт деяния, т.е., както бе посочено по-горе в мотивите, тя няма качеството на длъжностно лице по отношение на заплащането на суми от гостите на хотела. Поради това, обосновани и законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че тези документи са истински документи. Същевременно, първоинстанционният съд, в изпълнение на задълженията си, основани на Тълкувателно решение № 1/04.02.2013 по тълк. дело № 2/2012 г., ОСНК на ВКС, след като е събрал всички доказателства за наличието на гражданска отговорност е проявил необходимата активност за разкриване на обективната истина по делото по отношение на гражданската претенция. Макар пестеливо да е изследвал обстоятелствата, свързани с основанието и размера на гражданския иск, изводите му са правилни и законосъобразни. Въз основа на това, в съответствие с доказателствената съвкупност, първоинстанционният съд правилно е приел, че подсъдимата не е материално отговорно лице за паричните суми, плащани от гостите на хотела, платежните документи и отчитането им и е признал подсъдимата за невинна, тъй като не е осъществила състава на престъплението по чл. 282, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Изхождайки от конкретниката на настоящия казус, необходимо е да се посочи, че в наказателната част присъдата е влязла в сила, след потвърждаването ѝ с Решение № 12/17.05.2023 г. по ВНОХД № 1/2023 г. на Военно-апелативния съд, поради което настоящият въззивен състав не следва да се произнася. Това е констатирано и с касационно решение № 466/06.12.2023 г. по н.д. № 722/2022 г., III н.о. на ВКС.

Настоящият въззивен съдебен състав съобрази принципните положения, залегнали в задължителните указания на върховната инстанция, посочени в т.1 от Постановление № 9/25.12.1961 г., Пленума на ВС, изм. с Постановление № 7/87 г., а именно, че основанийето на гражданския иск в наказателния процес е деянието на подсъдимия, предмет на обвинението. Основанието за гражданския иск в наказателния процес е деянието като деликт, а не всяко действие или бездействие, от което виновно са произлезли вреди. В този смисъл е и Решение № 194 от 05.07.2000 г. по н.д. № 131/2000 г., III н.о. на ВКС. Безспорно гражданският иск в наказателния процес има за предмет единствено отговорността за непозволено увреждане, а не други видове на гражданската отговорност.

Съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 5 от 21.05.2018 г. на ОСНК на ВКС по т. д. № 5/2017 г., когато оправдаването на подсъдимото лице не е протестирано от прокурора или обжалвано от частния обвинител, контролиращата инстанция не може да интервенира върху съдебния акт, защото не е допустимо да утежни положението на този подсъдим. Поради това, при инстанционното разглеждане на делото спрямо същия не може да се постанови друго, освен да се приеме оправдаването му. След като спрямо подсъдимия не може да се постанови съдебен акт с различен правен резултат, следващите съдебни инстанции не са оправомощени да се произнасят по постановения съдебен акт в тази му част. Предвид пределите на проверка и правомощията на въззивната инстанция, първоинстанционният съдебен акт следва да се приеме за влязъл в сила с влизане в сила на акта на въззивната инстанция.

Настоящата въззивна инстанция обсъди наличието на деликт, с оглед предявения граждански иск за имуществени вреди, независимо че подсъдимата С. Г. Г. е била оправдана по обвинението да е извършила престъпление по чл. 282, ал.1, вр. чл. 26 от НК. Изводът, че на подсъдимата Г. не може да се ангажира отговорност по чл. 45 от ЗЗД, досежно претендираната от гражданския ищец сума в размер на 4 170.23 лева, поради липса на деликт, е правилен.

Настоящата инстанция извърши самостоятелен анализ на доказателствата и проверка на първоинстанционната присъда в гражданската част и съобрази разпоредбите на Инструкцията за създаване на резервация с ХКС „Р.“, изх. № 7../17.01.2017 г., утвърдена от изпълнителния директор на ИА „ВК и ВПД“ (т. 6, л. 19-л.23 от д.п.), според която при създаване на резервация се определя само видът на помещението, а конкретният номер се

планира от самия хотел. От там се установява, че при несъответствие между руминг листа и реално пристигналите гости, задължение на конкретния а. е да разбере какъв е статута на госта (военнослужещ, член на семейство, или лица извън МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и БА, и др.). От тази информация се определя по какъв договор и тарифна особеност трябва да се настани гостът и каква сума трябва да заплати за престоя си, съгласно определения пакет. При настаняване гостите се регистрират задължително и заплащат дължимите суми. Въведените данни в системата трябва да съответстват точно на предоставения документ за самоличност на лицето, който следва да бъде изискан задължително, съгласно Наредба № Н-9/18.03.2021 г. за военно-почивно дело. Задължение за това, включително и предоставянето на декларации, при определени случаи, е на дежурния а., който следва да впише в ХКС „Резервация“ номера на документа, удостоверяващ статута на госта, като това обстоятелство се удостоверява и с неговия подпис. Гостите се настаняват само след създадена резервация в ХСК „Резервация“ от отдел „Военни клуове и социално дело“ или от дежурния а.. В т. 4, т. 5 и т. 7 от Инструкцията са описани какви действия следва да извърши а.ът. Такива задължения не са вменени на подсъдимата Г.. По делото е приет и приложен като писмено доказателство и регистър на настанените туристи от 01.01.2016 – 05.08.2019 г., създаден по образец по по чл. 116, ал. 2 от Закона за туризма, в който са посочени датата на регистрация, ЕГН и име на настаненото лице, вид на помещението (клас „А“, клас „Б“ или друго), подвид (стая за гости или друго), категория на обета, ЕИК по БУЛСТАТ и наименованията на общината. В регистъра са описани датата на пристигане, датата на отпътуване, брой реализирани нощувки, ползване на туристически пакет. Настоящият въззивен съдебен състав споделя извода на основният съд, че описаните в обвинителния акт деяния, като настаняванията на гости, плащането за нощувките и издаваните фактури, са в правомощията на а.ите, а не на подсъмата С. Г. Г.. Като е кредитирал заключението на вещото лице К. В. и разпита □, обосновано с верността на информацията в хотелската компютърна система, правилно основният съд е обосновал законосъобразен извод, че не са налице и доказателства, тя да им е нареждала, още по-малко да ги е заплашвала, да извършват действия в нарушение на техните задължения и компетентност, за да е налице формата на изпълнителното деяние превишаване на власт или на права.

Относно твърдението на гражданския ищец, че по делото е доказано по безспорен и категоричен начин, че е извършено престъпление по чл. 282, ал. 1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, от което Изпълнителна агенция „В.“ - МО е претърпяла щети, въззивната инстанция следва да отбележи, че на първо място, подсъдимата С. Г. Г. е оправдана да е извършила престъплението, за което е била предадена на съд, тъй като Присъда № 4/28.03.2022 г., постановена по НОХД № 202/2020 г., от Софийски военен съд, потвърдена с Решение № 12/17.05.2023 г. по ВНОХД № 1/2023 г. на Военно-апелативния

съд, в наказателната част, досежно престъплението по чл. 282, ал.1 , вр. чл. 26, ал.1 от НК, е влязла в законна сила и настоящата въззивна инстанция не може да пререшава този въпрос.

Другото възражение във въззивната жалба е отнесено към оценка на доказателствата, като повереникът на гражданския ищец е изложил съображения за това, че разпитите на свидетелите В. Ч., Р. П., М. В., Н. Е., Ц. Д., Б. К. М. К. и разпита на вещото лице К. В., извършената съдебно-счетоводна експертиза и останалите процесуално-следствени действия доказват виновно извършено деяние, за което е повдигнато обвинението, а от там и основателност на предявения граждански иск. Изложените съображения, че причинената щета на Изпълнителна агенция „В.“ в размер на 4170,23 лв. е пряка и непосредствена последица от извършване на престъплението, като щетата е причинена пряко на държавния бюджет, което повишавало обществената опасност на престъплението и на настъпилите от него последици, настоящият въззивен състав намери за неоснователни.

Това е така, защото всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а задължението за обезщетяване на вреди, причинени от непозволено увреждане възниква, когато е доказано виновно действие или бездействие на подсъдимия, от което да са причинени вреди на гражданския ищец, както и причинната връзка между тях. В конкретния случай, няма доказано виновно поведение на подсъдимата С. Г., от което да бъде обоснован извод, че причинените имуществени щети на Изпълнителна агенция „В.“ са в пряка причинно-следствена връзка между действията □ и настъпилия вредоносен резултат. В този смисъл, възраженията на гражданския ищец, чрез процесуалния си представител, че деянието съставлява деликт по смисъла на гражданския закон, е несъстоятелно. Няма спор, че основанието на гражданския иск е деянието по чл. 282, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е и предмет на обвинението. При оправдателна присъда, поради това, че престъплението не е извършено от обективна и субективна страна от подсъдимата С. Г. обуславя и отхвърляне на гражданския иск срещу нея. Не е налице претендираната гражданска отговорност за причинени в резултат на процесното деяние имуществени вреди, свързани с нарушаване на определени задължения, произтичащи от закона, каквито в настоящия случай няма. В конкретния случай не е налице противоправно виновно поведение от страна на подсъдимата С. Г. Г., в резултат на което да са възникнали вредите от деянието и тези вреди да са в причинна връзка с определена обективирана, съзнателна човешка проява.

Предявеният граждански иск правилно е отхвърлен, тъй като не са налице основания за ангажиране на гражданска отговорност на подсъдимата. За да се ангажира гражданска отговорност е необходимо да бъде установено наличието на деяние, противоправност на деянието, вреда и причинна връзка между деянието и настъпилата вреда. По настоящото дело, първоинстанционният съд е приел несъставомерност на престъплението чл. 282, ал.1 вр. чл. 26, ал.1 от НК. Това означава, че част от елементите от

фактически състав на деликта не са налице, за да възникне гражданска отговорност за подсъдимата. Безспорен факт е настъпилата вреда за гражданския ищец Изпълнителна агенция „В.“ в размер на 4170,23 лв. (четири хиляди сто и седемдесет лева и двадесет и три стотинки). Настоящата инстанция намира, че по делото не се доказва подсъдимата С. Г. Г. да е осъществила мотивационно въздействие по отношение на св. В. Х. Ч. - а., св. М. М. В. - а., св. Р. И. П. - К., св. М. П. К. – с. а., Н. Т. – а., в насока мотивирането им за разпореждане с имущество. Точно обратното, от разпита на тези свидетели пред първоинстанционния съд се установява, че гостите, които са били настанявани в хотела, са оставяли суми на Р.та, без да бъдат регистрирани. Не се установи пари да са предавани на подсъдимата С. Г. по какъвто и да е повод.

Предвид изложеното по-горе относно липсата на противоправност на деянието в насока подсъдимата да е осъществила изпълнителното деяние на престъплението, по отношение на което, в наказателната част, първоинстанционната присъда е влязла в законна сила, и спрямо гражданския ищец, настоящата въззивна инстанция намира, че не може да се направи извод, че е осъществено противоправно и виновно деяние от подсъдимата С. Г. Г., с което в пряка причинно - следствена връзка да са причинени претендираните имуществени вреди в размер от 4170, 23 лв. (четири хиляди сто и седемдесет лева и двадесет и три стотинки). Ето защо, изцяло се солидаризира с крайния извод на основния съд по отношение на предявения и приет за съвместно разглеждане гражданския иск. Същият правилно е отхвърлен от първоинстанционния съд като недоказан по основание.

Тъй като при цялостната служебна проверка на присъдата, въззивният съд не констатира допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на атакувания съдебен акт, които да налагат отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съответния първоинстанционен съд, то съдът счита, че същата следва да бъде потвърдена и в гражданската ѝ част.

Така мотивиран и на основание чл. 338 вр. чл. 334, т.6 от НПК Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 4/28.03.2022 г., постановена по НОХД № 202/2020 г. по описа на Софийския военен съд, **В ЧАСТТА**, в която е отхвърлен гражданският иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 4170,23 лв., предявен от Изпълнителна агенция „В.“ – София, срещу подсъдимата С. Г. Г..

В останалата част присъдата е влязла в законна сила.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____